

Jan Wadowski

"Kościół katechizujący i katechizowany : materiały z XXXII Wrocławskich Dni Duszpasterskich", red. Ignacy Dec, Wrocław 2003 : [recenzja]

Wrocławski Przegląd Teologiczny 11/1, 250-251

2003

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Ks. Ignacy Dec (red.), *Kościół katechizujący i katechizowany. Materiały z XXXII Wrocławskich Dni Duszpasterskich*, Wrocław 2003, ss. 286

Pozycja zredagowana została przez ks. prof. Ignacego Deca, rektora PWT, który jest także organizatorem Dni Duszpasterskich od wielu już lat. Książka jest więc zapisem dokumentującym wydarzenie, jakim były XXXII Wrocławskie Dni Duszpasterskie, przynosząc owoce w postaci wypowiedzi wielu wybitnych wykładowców, zapis konwersatoriów i konferencji wieczornych. Oczywiście nie tylko, ponieważ dołożono kilka tekstów pisanych, ale nie wygłoszonych na WDD. Wstęp obejmuje wypowiedzi osób wprowadzających, a więc *Słowo wstępne* JEm. ks. kardynała Henryka Gulbinowicza, homilie ks. bpa Leszka Sławoja Głodzia oraz wprowadzenie ks. rektora. Część pierwsza pozycji dotyczy ogólnych problemów katechezy i katechizacji. Jest to osiem głównych wystąpień Dni, a więc najpierw wykład ks. bpa Leszka Sławoja Głodzia na temat Nowej Ewangelizacji w warunkach demokracji liberalnej. Ks. prof. Jan Krucina omawia zagadnienie zderzenia sakralnej katechezy z szkołą świecką. Ks. prof. Ignacy Dec ukazuje w swoim wykładzie specyfikę poznania religijnego na tle innych rodzajów poznania i wiedzy, a także prezentuje uwarunkowania katechetycznego przekazu. W następnej kolejności występują dwaj znani i wybitni specjaliści w zakresie katechetyki. Pierwszym z nich jest ks. prof. Jan Szpet, który podsumowuje 10-letnie boje katechetyczne w Polsce, stawiając konkretne postulaty. Natomiast ks. prof. Kazimierz Misiaszek SDB omawia zagadnienia katechezy parafialnej. Kolejnym wykładowcą był ks. dr Roman Drozd, który omawiał kwestie związane z katechizowaniem katechetów. Z kolei ks. bp. Dominik Duka przedstawił mało znane w Polsce problemy katechezy w Republice Czeskiej (na przykładzie diecezji hradeckiej). Ks. bp Damian Zimoń mówił o konieczności umiłowania Chrystusa poprzez celebrowanie misterium chrześcijańskiego.

W części drugiej podejmowane są problemy szczegółowe katechezy i katechizacji, które są głównie stenogramem konwersatoriów. Ks. Janusz Misiewicz podejmuje problem adresatów katechezy, opierając się na *Dyrektorium ogólnym o katechizacji*. Ks. dr Ryszard Kempniak podjął zagadnienie Pisma św. w katechezie. Ks. dr Marek Mendyk omawiał temat liturgii w katechezie. Ks. dr Jerzy Rasiak zajął się problemem środków audiowizualnych w katechezie. Ks. dr Piotr Sroczyński omawiał problem wartości katechezy kartograficznej. Problematykę rodziny jako pierwszego miejsca katechizacji podjęła pani mgr Barbara Tomaszewska. Ks. Stanisław Orzechowski mówił o katechezie przedmałżeńskiej. Ks. Aleksander Radecki podjął problem katechezy dorosłych. Ks. dr Franciszek Głód natomiast omawiał wieloaspektowe zagadnienie współpracy rodziny, szkoły i parafii w wychowaniu dzieci i młodzieży. Ks. dr Jan Andrzej Jagiełło omawiał katechezę w relacji do kształtowania charakteru dzieci i młodzieży. Ks. dr Marek Korgul przestawił kwestię katechezy rodzinnej w dokumentach Synodu Archidiecezji Wrocławskiej. Ks. prof. Roman Rogowski w swoich konferencjach wieczornych mówił o katechezie żywej, dokonując m.in. rozróżnienia na cztery typy katechetów, do czego materiałem wyjściowym była przypowieść o Siewcy.

W *Postłowi* znajdują się dwa teksty. Jeden, ks. prof. Antoniego Kielbasy, dotyczy 300 lat pracy Wydziału Teologicznego na Dolnym Śląsku. Publikacja ta ma swoje uzasadnienie w fakcie obchodzenia przez PWT jubileuszu 300-lecia. Drugi to *Słowo na zakończenie* wygłoszone przez ks. Rektora, zamykające całą książkę, będące podziękowaniem wszystkim zaangażowanym w dzieło WDD.

Wydaje się, że omówiona krótko pozycja jest cenną publikacją nie tylko dla katechetów, ale dla wszystkich zainteresowanych katechezą w szkole. Książka jest do nabycia w Wydawnictwie PWT.

Jan Wadowski

Zofia J. Zdybicka, *Otworzyć serce. Apostolstwo Matki Urszuli Ledóchowskiej*, VERBINUM, Warszawa 2003, ss. 259

W niedzielę 18 maja 2003 r., w 83. urodziny Ojciec Św. Jan Paweł II wyniósł do chwały ołtarzy na pl. św. Piotra w Rzymie dwoje Polaków: ks. biskupa Sebastiana Pelczara, założyciela Zgromadzenia Sióstr Sercanek i Matkę Urszulę Ledóchowską, założycielkę Zgromadzenia Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego. Jest to niewątpliwie wielkie wyróżnienie dla Kościoła w Polsce. Jest to ukazanie dla całego Kościoła progę trzeciego tysiąclecia wzorów świętości, wypracowanych w trudnych czasach dwudziestego stulecia. Zawsze procesom beatyfikacyjnym i kanonizacyjnym towarzyszy z jednej strony modlitwa wiernych, a z drugiej – żmudne badania historyków dróg życia kandydatów na ołtarze, odkrywanie w ich biografii rysów świętości. W prace te włączają się historycy, teologowie, a w razie potrzeby i inni eksperci (filozofowie, medycy, humaniści itd.).

Z wielką radością należy powitać w naszym kraju pozycję książkową poświęconą, dziś już świętej, Urszuli Ledóchowskiej. Autorką monografii jest s. prof. dr hab. Zofia Józefa Zdybicka, filozof, teolog, pracownik naukowy Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, autorka wielu rozpraw, artykułów i książek z zakresu duchowości i filozofii, m.in. *Partycypacja bytu. Próba wyjaśnienia relacji między światem i Bogiem* (1972), *Człowiek i religia. Zarys filozofii religii* (1977), *Religia i religioznawstwo* (1988).

W prezentowanej tu pozycji siostra Profesor ukazuje całe piękno świętości Matki Założycielki Zgromadzenia, którego autorka jest dziś członkinią. Swoje przekonanie o duchowej wielkości wyraziła autorka już w pierwszych zdaniach tej książki, gdy pisze: *Matka Urszula Ledóchowska (1865-1939), beatyfikowana 20 VI 1983 roku w Poznaniu przez Jana Pawła II, należy do tych osób, które w XX wieku świadczyły swoją postawą, że żywa wiara i gorąca miłość Chrystusa oraz życie Jego Ewangelią są możliwe we wszystkich, pozornie najbardziej niesprzyjających warunkach, stanowiąc źródło nowych inspiracji oraz duchowego i apostołskiego dynamizmu. W swoim życiu, pełnym charyzmatycznego żaru miłości, stworzyła współczesny model osoby konsekrowanej. Jako założycielka Zgromadzenia Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego zaproponowała nowy charyzmat życia zakonnego, a jako apostołka, zatroskana o życie innych, wskazała nową, prostą „szarą” drogę świętości, która jest dostępna dla wszystkich, a polega na realizowaniu miłości do Boga i człowieka, pełnieniu codziennych obowiązków, związanych z obranym stanem życia* (s. 10).